

Dr. med. B.

Jeg kan her dels henholde mig til min allerede afgivne Attest, dels tilføje, at han, efter at være væsentlig færdig med Morfin, Cocain etc., sidst vel nok for ca. 8 Aar siden vistnok brugte en Del Alkohol i sit Privatliv, men jeg har i saa Henseende ikke været i Stand til fra nogen Kant at faa Rygter og Sladder om den Ting bekræftet ved skriftlig Tilkendegivelse eller Vidneudsagn.

Dr. A.

Han har overfor mig tilstaaet, at han bruger (spiser eller drikker) Opium (Morfin), og jeg har vel af og til udenfor hans Tjenestetid set ham i en Tilstand, hvor jeg maatte sige, at jeg ikke var i Tvivl om, at han var under Paavirkning af disse Stimulantia, men jeg maa paa den anden Side indrømme, at han selv da ikke var saaledes, at han jo ikke var i Stand til paa passende Maade at besørge Tjenesten, hvis saadan pludselig var fremkommen. Han er til Tider meningsløs deprimeret, pirrelig og paradoxal i sin Udtryksmaade og Forlangende, til andre Tider paafaldende opstemt. De største Ubetydeligheder i Tjenesten faa ham ofte til at erklære: „Saa kan jeg lige saa godt skyde mig straks!“ — „Saa maa jeg hellere med det samme gaa hen og hænge mig!“ — „Saa kan jeg absolut ikke mere vise mig for noget Menneske!“ etc. Og jeg har ingen Grund til at tro, at disse Udtalelser ikke ere alvorlig mente i *Øjeblikket*, og det er ikke overfor mig alene, han er saaledes.

Han er dernæst — som de fleste Personer, der overdrive Brugen af disse Nydelsesmidler — tilbøjelig til at gøre Nat til Dag (og omvendt) og saare vanskelig at faa ud af sit „Hi“, naar han først er falden til Ro. Dette er altsammen Omstændigheder, der, som det ovenfor er sagt, undertiden have gjort det vanskeligt at arbejde sammen med ham baade for mig og Funktionærerne ved Karantænen. Ikke desto mindre har jeg — under de forhaandenværende Omstændigheder — ikke fundet det rimeligt at klage over ham, idet jeg blandt andet havde Vished for, at Karantænekommissionens Medlemmer vare vidende om hans Tilstand, og jeg saa, at han i Regelen efter Ophidselsen hurtig faldt til Ro igen, og at hans daarlige Tilbøjeligheder neppe tilgode med Aarene, tværtimod aftog i de senere Aar.

Dr. Muus ved saa godt som nogen Besked med disse Forhold, thi netop medens han gjorde Tjeneste som assisterende Læge her, vare de Herrers Tilstand (særlig Dr. A.s) langt værre end nu.

Ærbødigst

A. Clod Hansen,
Karantænelæge i København.

XII.

Justitsministeriet. København, den 18. Januar 1912.

I Forbindelse med Skrivelse af Gaars Dato skal man hoslagt fremsende en fra Sundhedsstyrelsen modtagen Afskrift, af en Skrivelse af Gaars Dato ra Folketingsmand J. Andersen, idet man skal udbede sig en Udtalelse fra Æm efter den i Skrivelsen givne Anledning, hvorefter denne forventes tilbagesendt.

BÜLOW

Chr. Lundbe.

Til Hr. Dr. med. B.